

ת"פ 57990/04/13 - מדינת ישראל נגד ג ט

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 57990-04-13 מדינת ישראל נ' ט

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ענבל אביב לשכת תביעות לכיש
נגד הנאשם ג ט
ע"י ב"כ עו"ד חיים מקלר

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין, בהתאם לכתב האישום המתוקן, בגין עבירה אחת של נסיון לתקיפת בת זוג ושלוש עבירות איומים כלפי אשתו באותה עת, עבירות בניגוד לסעיפים 192 ו- 382 (ב) + 25 לחוק העונשין תשל"ז 1977.
2. מדובר למעשה בשלושה אירועים נפרדים כדלקמן:
 - א. איום בשיחה טלפונית למתלוננת ממשרד עו"ד ביום 29.1.13.
 - ב. נסיון תקיפה של המתלוננת ואיום בהתנהגות, בעת שבאה לדירה לקחת חפצים, ביום 26.1.13.
 - ג. איום על המתלוננת, בעת שהגיע עם רכבו למקום עבודתה, ביום 28.1.13.
3. בפתח הכרעת הדין, מודיע בית המשפט, כי החליט לזכות את הנאשם זיכוי מלא מעבירת נסיון התקיפה והאיומים בסמוך לדירתו, וזיכוי מחמת הספק מעבירת האיומים מן הרכב ליד המספרה.
4. להלן יבחנו שלושת האירועים בנפרד זה מזה.

האיום בשיחת הטלפון

5. **המתלוננת** העידה כי לאחר שבני הזוג נפרדו והיא שכרה בית באשקלון, הנאשם לקח מהארון שלה יומן ופנקס שיקים. ביום 29.1.13, הנאשם היה במשרדו של עורך הדין שלה, התקשר משם ודרש ממנה 100,000 ₪, שאם לא תתן לו, איים כי ילך למס הכנסה. באותה שיחה, לטענת המתלוננת, הנאשם גם צעק ואיים כי יהרוג אותה. לדבריה היא העבירה את הטלפון שלה לרמקול והבנות שבמספרה שמעו את השיחה. המתלוננת נשאלה מדוע עו"ד יאן קרומין, איננו מצוין בהודעתו כי שמע את דברי האיום

והשיבה כי בא כוחה התמקד בדרישת הכסף תמורת היומן, דרישה שגם לה לא היה צידוק.

6. יצוין כי המתלוננת לא ניסתה להחריף עם הנאשם, נהפוך הוא. היא ציינה שוב ושוב כי מדובר ב"שטויות" שאירעו לפני זמן רב ואין לה כל עניין בהענשתו או בשליחתו של הנאשם לכלא. עמדה זו של המתלוננת מחזקת את אמינותה.

7. העדה **ת נ** עובדת יחד עם המתלוננת במספרה. לדבריה, הרבה פעמים שמעה את הנאשם מאיים על המתלוננת. באותו אירוע של שיחת הטלפון, המתלוננת שמה את המכשיר הטלפון שלה על רמקול, והעדה שמעה שהנאשם איים עליה. העדה נ לא זכרה בדיוק את דברי האיום, אך היא זכרה כי הוא דרש כסף תמורת השבת היומן וכי הוא דיבר "מאוד לא יפה".

8. העדה **ילנה פוליאקוב**, היתה גם היא במספרה באותו יום בו נעשתה שיחת הטלפון. גם פוליאקוב תיארה, כי כאשר הנאשם התקשר, העבירה המתלוננת את הטלפון שלה לרמקול, והיא שמעה את הנאשם דורש 100,000 ₪ עבור היומן, וגם אמר שהוא יהרוג את המתלוננת (עמ' 34 ש' 2-4 לפרו'). בחקירה הנגדית, הדגישה פוליאקוב כי היא מבינה את ההבדל בין קללות לאיומים וכי מעבר לקללות, הנאשם גם אמר למתלוננת כי הוא יהרוג אותה (עמ' 35 לפרו').

9. הודעתו של **עו"ד יאן קרומין** הוגשה במקום חקירה ראשית. מההודעה עולה, כי הנאשם הגיע למשרדו למסור לו מפתח. הנאשם ביקש לדבר עם המתלוננת בטלפון. באותה שיחה טלפונית אמר הנאשם למתלוננת: **"שיש לו משהו שהוא יקר ערך בשבילה. ואז הוא אמר אם היא לא רוצה בטוב, אז היא תצטער על זה..."** (ת/4 ש' 7-8).

10. עו"ד קרומין הסביר בהודעה שהוגשה כחקירה ראשית, כי במהלך השיחה הטלפונית של הנאשם והמתלוננת, הוא **יצא מן החדר** לשלוח פקס, ורק שמע שהנאשם והמתלוננת מדברים בטונים גבוהים. הוא שמע את הנאשם דורש מן המתלוננת 100,000 ₪ על מנת לקבל בחזרה את היומן שלה. מכאן שהעובדה שעו"ד קרומין לא שמע את דבר האיום כי הנאשם יהרוג את המתלוננת, איננה מחייבת דחיית גרסת המתלוננת והעדויות נ ופוליאקוב. יודגש כי גם האמירה: **"אם היא לא רוצה בטוב, אז היא תצטער על זה"**, מהווה אמירה של דבר איומים.

11. בעדותו בבית המשפט, הדגיש עו"ד קרומין, כי הוא לא זוכר את כל הפרטים שבשיחה, שכן חלפו ארבע שנים, אבל חזר בעיקרו על האמור בהודעתו ועל הטונים הגבוהים שהיו בין הנאשם והמתלוננת באותה שיחה. קרומין לא נחקר כלל על טענת הנאשם, כי הגיע למשרד כיוון שהמתלוננת היתה חייבת לו כסף במסגרת הליך הגירושין, וכי זו היתה העילה לשיחה ולדרישה הכספית.

12. הנאשם בהודעתו במסגרת **(ת/1)** נשאל אם דרש מהמתלוננת 100,000 ₪. הוא השיב כי בית המשפט קבע שהיא חייבת לו כסף, כיוון שהשאיר לה את הדירה. עם זאת הוא הכחיש שהוא איים כי יפגע בה. לדבריו, המתלוננת היא זו שאיימה עליו שתכניס אותו לכלא.

13. בעדותו בבית המשפט, חזר הנאשם על הטענה שמהגירושין היה מגיע לו עוד 100,000 ₪ ולכן הגיע לעו"ד לסיים את זה (עמ' 53 ש' 21 לפרו').

14. יצוין כי גם המתלוננת וגם עו"ד קרומין לא נחקרו כלל על טענה זו, לפיה זו היתה העילה להגעה למשרד עו"ד קרומין ולשיחת הטלפון. עו"ד קרומין, שאיננו צד בדבר, טען במפורש כי העילה היתה החזרת מפתח זאת ותו לא. אין איפוא מקום לקבל טענה זו של הנאשם. הפסיקה קבעה, כי הימנעות מרצון מחקירת עד, תוך מודעות לתוצאה וללא הסבר סביר, מצביעה על השלמה עם הגרסה, וכי בדרך-כלל הימנעות נציג הצד שכנגד מלחקור את העד מתפרשת כאי-הטלת ספק בנכונות דברי העד (ע"פ 9141/10 אברהם סטואר נ' מדינת ישראל, (28/04/2014); ע"א 408/77 ברטי סינבטי נ' מנהל מס שבח מקרקעין, פ"ד לב (1), 593 (26/01/1978), פסקה 3 לפסה"ד).

15. אין אפוא אלא לאמץ את גרסתו של עו"ד קרומין, כי העילה להגעה למשרדו היתה אך ורק קבלת המפתח, ולא שום עניין הקשור לחובות של המתלוננת במסגרת הגירושין. דרישת הסכום של 100,000 ₪, נעשתה גם לדברי עו"ד קרומין, בסמיכות לציון היומן שבידי הנאשם, היינו מהווה חיזוק לגרסת המתלוננת באשר לתוכן הכללי של השיחה, שנגע להשבת היומן תמורת 100,000 ₪, ולא לחוב אחר במסגרת הגירושין. בסמוך לאזכור היומן ודרישת הכסף, נשמע הנאשם ע"י קרומין מאיים על המתלוננת כי היא תצטער על כך. ער אני לכך שהעדוּת נ ופוליאקוב הן חברות של המתלוננת ואולי אף עובדות שלה, ולכן יש להתייחס לעדותן בזהירות. אולם כאשר מכלול ההקשר של השיחה, כפי שעולה מעדותו של קרומין, מחזק את גרסתו ולא את גרסת הנאשם, אין לי אלא להעדיף את גרסתו גם לגבי האיום החמור יותר כי יהרוג אותה. יש הסבר מדוע איום זה לא נשמע ע"י קרומין, שיצא מהחדר לשלוח פקס.

16. נוכח כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של איום באותה שיחה טלפונית.

ניסיון התקיפה בסמוך לדירה

17. **המתלוננת** העידה כי היא לקחה כמה חברים ואת בתה, והגיעה לדירה המשותפת של בני הזוג על מנת לקחת ציוד השייך לה, לאחר שבני הזוג נפרדו. לדבריה, בסופו של דבר היא לא לקחה כלום, אולם כשיצאו מהדירה ליד המעלית הם פגשו את הנאשם אשר צעק וקילל. גם לאחר שהתובעת רעננה את זיכרונה של המתלוננת, היא דיברה על אלימות באופן כללי ולא על ניסיון התקיפה באירוע קונקרטי זה.

18. בחקירה הנגדית, אישרה המתלוננת כי כאשר היא יצאה החוצה מן הבניין, הנאשם רץ אחריה והחברים שלה תפסו אותו. הוא היה בערך 1.50 מ' ממנה וכאשר נכנסה לרכב ועמדה לנסוע, הוא היכה בידו על הרכב (ע' 26 ש' 12-22 לפרו').

19. עדה **ויקטוריה אוסטרובסקי**, היא חברה של המתלוננת שבאה יחד איתה לקחת דברים מהדירה. לאחר שיצאו החוצה, לדבריה ראו את הנאשם ואז מתארת העדה: "**היה ויכוח והוא אולי יכול לעשות מרביץ או לא. הוא היה באגרסיה...**" (ע' 44 ש' 6 לפרו').

20. העד **סרגיי בללוב**, הוא בעל משאית קטנה אשר נלווה אל המתלוננת על מנת לקחת את הציוד באותו אירוע. הוא הסביר כי תחילה הם ניגשו למשטרה על מנת לבחון אם מותר לה להיכנס לבית, ומהמשטרה נמסר כי עדין היא רשומה כבעלים הדבר מותר לה ואין צורך בליווי משטרת. לאחר שיצאו מהדירה, נפגשו עם הנאשם שהיה **עצבני ובלחץ**. הוא התקרב אל המתלוננת וצעק אבל לא היו מכות. העד בללוב,

לקח אותו הצידה וניסה להרגיע אותו ואמר למתלוננת לנסוע מן המקום. כאשר היא נכנסה לרכב והתחילה לנסוע, הנאשם רץ לעבר הרכב ונתן מכה לרכב (ע' 46 לפרו'). בחקירה הנגדית, אישר בללוב, כי כאשר ראה שהנאשם התקרב לעבר המתלוננת עד למרחק של מטר, הוא עצר אותו ואמר לו לעזוב אותה. אולם הנאשם לא נגע במתלוננת.

21. בתם של הנאשם והמתלוננת, העדה **ז ט**, מעידה על אותו אירוע, כי לאחר שיצאו מן הדירה פגשו את הנאשם בחוץ, אבל: "**היו צעקות ולא יותר מעבר לזה**" (ע' 49 ש' 14 לפרו').

22. הנאשם בהודעתו במשטרה (**ת/1**), הסביר שהמתלוננת עם אנשים אחרים **פרצו** את הדירה שלו, גרמו נזק ואיימו עליו. לא היה לו הסבר מדוע בנסיבות אלה הוא לא הגיש תלונה כנגדם.

23. בעדותו של הנאשם בבית המשפט, הוא ציין כי נתן את מפתחות הדירה לבתו ז, כי היא אמרה לו שהיא רוצה להראות את הדירה לקונה. כאשר הגיע למקום, הוא ראה שהיא הפרה את האמון שנתן בה, והביאה למקום את המתלוננת ואנשים נוספים, אשר פרצו הביתה וגרמו לו נזק רב. לעדותו, העד בללוב התקרב לעברו בתנועה מאיימת. יצוין כי העד בללוב לא נשאל אף שאלה על עניין זה, ולכן יש לתת משקל אפסי לטענה זו. עוד הודה הנאשם, שהוא כעס ונתן בעיטה לרכבה, כאשר המתלוננת נסעה מהמקום.

24. הסניגור טען בסיכומים, למחדל חקירתי, בכך שלא הובאה אף ראיה לפנייה הקודמת למשטרה. הדבר איננו רלוונטי לסוגיה שבמחלוקת, שכן אין מחלוקת שבמסגרת הליך הגירושין, הנאשם נשאר בדירה.

25. אני נכון לקבל את גרסת ההגנה, לפיה המתלוננת לא ביקשה לקחת ציוד, כפי שטענה, אלא הגיעה לחפש את היומן נשוא האיום הראשון, שהיה כה חשוב לה. ברור גם מדוע הנאשם התרגז כשראה אנשים זרים שנכנסו לדירתו ללא תיאום מראש.

26. התביעה טענה כי מגרסת המתלוננת והעדים עולה נסיון לתקיפת המתלוננת, כאשר הנאשם קרב לעברה באגרסיה, והיה הכרח להחזיק אותו. המתלוננת עצמה לא ציינה שהיה מדובר בנסיון לתקוף אותה, ובתה העידה בהגינות כי לא היתה אלימות אלא רק צעקות. העדים אוסטרובסקי ובללוב, מעידים על עצבנות ותחושות אגרסיה, אולם אין בכל אלה כדי להוכיח כי הנאשם איים עליה או התכוון לתקוף את המתלוננת.

27. בנסיבות אלה, הנאשם מזוכה מן העבירות של איום ונסיון לתקיפה של בת זוג באירוע זה.

האיום מן הרכב ליד המספרה

28. **המתלוננת** העידה כי היה אירוע נוסף, במהלכו הנאשם הגיע עם הרכב בסמוך למספרה בה היא עובדת, צעק מהאוטו דברי קללה וכן צעק לעברה שהגיע הזמן שהוא יהרוג אותה. בחקירה הנגדית לסניגור, הסבירה המתלוננת כי הנאשם כל הזמן היה אומר לה "תיזהרי ממני" וכך גם באירוע של הצעקה מן הרכב.

29. העדה **ת נ**, אישרה בעדותה כי הנאשם הגיע באוטו פתח את החלון, ואז: "**היה צועק ומאיים מילים מאוד לא יפות**" (ע' 31 ש' 39 לפרו'). גם באירוע זה, נ לא זכרה את הטיב המדויק של המילים שנאמרו.

30. העדה **ילנה פוליאקוב** היתה אף היא במספרה באותו יום. לדבריה היא היתה במספרה והנאשם היה באוטו

וצרח לעבר המתלוננת שהוא יהרוג אותה (ע' 33 ש' 29 עד ע' 34 ש' 1 לפרו').

31. בתה של המתלוננת, העדה ז ט, ציינה כי היא היתה בתוך המספרה ולא שמעה את הדברים שאמר הנאשם למתלוננת, אולם מיד לאחר המקרה אמרה לה המתלוננת כי הוא איים עליה (ע' 49 ש' 7 לפרו').

32. **הנאשם** בעדותו, ציין כי בעקבות הפרידה הוא ביקש להשיב לחזקתו רכב ומכשיר טלפון שקנה לבת זרה. לאחר שלקח את הטלפון והרכב, המתלוננת ביקשה שיחזור, כדי להעביר מידע שנמצא בטלפון. לדבריו, הוא הגיע בסמוך למספרה, הראה למתלוננת את הטלפון דרך החלון, אולם היא לא רצתה, ונכנסה למספרה. הוא נסע מהמקום בלי לצאת מן האוטו ובלי לדבר עם המתלוננת (ע' 54 ש' 16-26 לפרו').

33. גרסת הנאשם בעניין זה איננה סבירה לחלוטין. המתלוננת היא שקראה לו חזרה כדי להעביר מידע מהטלפון של הבת שהוחזר אליו. בלתי סביר לחלוטין שללא מילה, המתלוננת נכנסה למספרה ולא רצתה לקחת את הטלפון. ההסבר היחיד להתנהגות כזו, הוא בדברים שהשמיע הנאשם שוב, שגרמו ל"שבירת הכלים".

34. אם זאת, יש לנקוט זהירות יתרה בעדויות חברותיה של המתלוננת נ ופוליאקוב. העדה נ הודתה שמדובר באירוע זניח מלפני ארבע שנים שאיננה זוכרת היטב מה נאמר בו. העדה פוליאקוב חזרה על אותו תיאור בדיוק כמו בשיחת הטלפון "שהוא יהרוג אותה". הבת ז לא שמעה את דבר האיום, ולמרות שהסבירה שהיתה בתוך המספרה, ולכן לא שמעה את האיום, הדבר מתמיה שכן גם נ ופוליאקוב היו כמותה בתוך המספרה.

35. לפיכך, למרות שדחיתי את גרסת הנאשם מכל וכל, זכאי הנאשם ליהנות מן הספק, כי אולי הוא רק צעק דברי קללה בוטים באותו מועד לעבר המתלוננת ולא דברי איום.

36. לא מצאתי לנכון בנסיבות העניין להרשיעו בעבירה קלה יותר של מהומה ועלבון במקום ציבורי, שכן הצדדים לא טענו לכך ולא הובאו ראיות לעניין זה.

37. נוכח האמור לעיל, הנאשם מזוכה מחמת הספק מעבירת האיומים באירוע זה.

סיכום של דבר

38. אני מזכה את הנאשם זיכוי מוחלט מן העבירה של נסיון לתקיפת בת זוג ליד הדירה. אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מן העבירה של איומים מן הרכב ליד המספרה. אני מרשיע את הנאשם בעבירה אחת של איומים, בשיחת הטלפון למתלוננת ממשדו של עו"ד קרומין.

ניתן היום, ט' אדר תשע"ז, 07 מרץ 2017 במעמד הצדדים.